

Arrest

nr. 186 254 van 3 mei 2017
in de zaken RvV X en X

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017 (zaak nr. 203 489).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 21 april 2017 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE, loco advocaat S. SAROLEA, in opvolging van advocaat P. J. P. LIPS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 203 489 en nr. 203 588 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Haar advocaat bevestigt dat Mr. S. Sarolea in dit dossier Mr. P. J. P. Lips opvolgt. Ze werd op de hoogte gesteld van de terechtzitting door Mr. P. J. P. Lips, die haar de oproepingsbrief bezorgde.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 203 489.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 28 januari 1983 te dorpje Ugo, Benin City, Edo State. U hebt uw ouders nooit gekend, uw moeder heeft u immers achtergelaten op een markt. U werd grootgebracht door J.(...) P.(...) en J.(...) J.(...), P.(...) is overleden en J.(...) woont in Ugo. Ze hebben samen vijf kinderen genaamd E.(...), O.(...), I.(...), M.(...) en Pe.(...) (Junior Pe.(...)). U denkt dat Mirabel in Italië is momenteel, de anderen zouden eveneens in Ugo wonen. U werd mishandeld binnen dit gezin, vooral door J.(...) en door haar zoon Pe.(...). U stopte met school na uw vijfde jaar. U behoort tot de etnie Yoruba en u bent Christen.

Toen u zestien jaar oud was, begon Pe.(...) u seksueel te misbruiken. Ook twee vrienden van hem maakten misbruik van u. Op twintigjarige leeftijd bleek u in verwachting te zijn van hem. J.(...) vroeg u wie u zwanger had gemaakt, u wilde dit niet zeggen tegen haar. Vervolgens heeft ze vrouwen van het dorp gebracht, u moest rondlopen en toegeven dat Pe.(...) u zwanger had gemaakt. U werd daarna meegenomen naar een huis en ze hebben u daar gedurende uw hele zwangerschap opgesloten. Dit hebben ze gedaan omdat uw zwangerschap een taboe was, iets gruwelijk. Nadat uw zontje John Kevin in 2003 werd geboren, hebben ze hem van u afgenomen, u heeft hem nooit meer gezien sindsdien. Ze gingen vervolgens een vloek over u uitspreken en u moest het Orakel gaan dienen. J.(...) was op een gegeven moment weg en Pe.(...) ging naar de markt, hierdoor bent u kunnen vluchten naar het volgende dorp, Opa. U bleef daar een tijdje tot u Je.(...) tegenkwam. Eind 2006 ging u met Je.(...) via Niger naar Marokko. U reisde vervolgens door naar Italië. Eind 2007 vroeg u in Italië asiel aan, u heeft evenwel nooit een definitieve beslissing ontvangen. Op 07 januari 2008 huwde u met uw Italiaanse vriend genaamd M.(...) A.(...). Door middel van uw huwelijk heeft u vervolgens verblijfsdocumenten voor Italië verkregen. In mei 2015 bent u vertrokken uit Italië. U kende geen problemen in Italië, u zocht werk en u bent daarom naar België gekomen. Uw man is nog steeds in Italië.

U haalt verder nog een vrees aan tegenover de personen die u naar België hebben gebracht, meer bepaald Je.(...) en ‘E.(...)I(...)’. Je.(...) zou momenteel in Duitsland wonen en E.(...)I(...) zou in België wonen, u heeft laatstgenoemde evenwel nooit persoonlijk ontmoet. De moeder van E.(...)I(...), woonachtig in Ugo in Benin City, zou u telefonisch nog steeds bedreigen. Ze stelde dat u niet mag terugkeren naar huis, anders zou ze iets tegen u gaan gebruiken, ze gaan u daar achtervolgen. Als u geen geld zou geven aan haar dochter, u bent haar immers nog geld verschuldigd, zou u niet mogen terugkeren naar Nigeria. Je.(...) heeft u ook nog een tijdje telefonisch gecontacteerd, evenwel sinds u een nieuwe sim kaart zou hebben, is het contact gestopt.

*U werd op 14 juli 2015 aangehouden door de politie en u werd de volgende dag naar de Belgische gevangenis ‘Berkendael’ gebracht. Op 05 februari 2016 werd u bij vonnis **veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel tot een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan één jaar met uitstel, gedurende vijf jaar, omwille van mensenhandel en poging daartoe, exploitatie van prostitutie, een leidend persoon te zijn van een criminele organisatie en het verkrijgen van illegale inkomsten door exploitatie van de slachtoffers.** De rechtbank oordeelde dat u de leidende persoon was van een criminele organisatie die Nigeriaanse meisjes overbracht en controleerde, met als doel hun prostitutie uit te buiten. Bij vonnis tot toekenning van voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied dd. 09 januari 2017, werd u onder voorwaarden in vrijheid gesteld. Op 27 januari 2017 kreeg u een bijlage 13 septies ‘ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d’eloignement’ en werd u naar het gesloten asielcentrum Caricole overgebracht, met het oog op repatriëring naar Nigeria. De repatriëring was voorzien op 07 maart 2017 maar werd geannuleerd omdat u op 06 maart 2017 uw eerste asielaanvraag in België indiende.*

U legt ter staving van uw asielrelaas verblijfsdocumenten van Italië voor, meer bepaald uw Carta d’Identita, uw Permesso di Soggiorno, een reisdocument, een Dichiarazione Di Successione, een Tessera Sanitaria dd. 09 juni 2014 en dd. 12 februari 2015. U legt eveneens een brief dd. 12 oktober 2016 van uw nicht voor, een medisch attest dd. 27 maart 2017 van Dokter L.(...) W.(...) van het

gesloten centrum Caricole en een medisch attest dd. 27 maart 2017 omtrent uw besnijdenis. U legt verder nog het telefoonnummer neer van de moeder van E.(...)(...), die u nog steeds telefonisch zou bedreigen. Verder heeft u nog een Emergency Travel Certificate Issued for Repatriation Purpose dd. 03 maart 2017 en legt u uw vervallen Nigeriaans paspoort dd. 04 maart 2011 voor. U voegt tot slot een foto van uw huwelijk in Italië toe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw **asielaanvraag laattijdig** werd ingediend. U verklaart in mei 2015 in België aangekomen (zie gehoorverslag Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 24 maart 2017 p.6, hierna genoemd cgvs p. 6) en u heeft pas op 06 maart 2017, zijnde één jaar en tien maanden later, uw eerste asielaanvraag ingediend. U gevraagd naar de reden waarom u pas zoveel later asiel hebt aangevraagd in België, stelt u enkel dat ze u terug naar Afrika wilden brengen, u zou niet terug naar Afrika willen gaan (cgvs p. 23). U geeft aldus zelf aan dat u enkel en alleen een asielaanvraag in België hebt ingediend omdat u bij vonnis door de strafuitvoeringsrechtbank dd. 09 januari 2017 van het grondgebied zou verwijderd worden, u op 27 januari 2017 in het bezit werd gesteld van een bijlage 13 septies en naar het gesloten centrum Caricole werd overgebracht met het oog op een verwijdering en omdat u op 07 maart 2017 zou gerepatriëerd worden naar Nigeria.

De vaststelling dat u dermate lang wachtte om een asielaanvraag in te dienen laat reeds toe om de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven te betwijfelen.

Voor wat de door u aangehaalde feiten betreft, kan bovendien niet worden besloten dat hieruit een vrees voor vervolging of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' kan worden afgeleid bij een eventuele terugkeer naar Nigeria. **Er kunnen immers bedenkingen worden gemaakt bij uw beweerde problemen.**

U stelt immers dat u misbruikt werd door uw stiefbroer genaamd Pe.(...), op twintigjarige leeftijd bleek u in verwachting te zijn van hem. Vervolgens zouden ze u gedurende de hele zwangerschap hebben opgesloten. Nadat uw zontje K.(...) in 2003 werd geboren, zouden ze hem van u hebben afgenomen, u zou hem nooit meer hebben gezien. Ze gingen een vloek over u uitspreken en u moest het Orakel gaan dienen. U bent kunnen vluchten en u vestigde zich in het dorpje Opa. Eind 2006 vertrok u en zou u het land hebben verlaten, u vestigde zich vervolgens in Italië. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het vonnis tot toekenning van voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied dd. 09 januari 2017, het volgende stelt: **"Mevrouw Jo.(...) groeide op in Nigeria. Toen ze 20 jaar oud was emigreerde ze naar Italië omwille van de financiële moeilijkheden in haar gezin. De reis werd achteraf terugbetaald door prostitutieactiviteiten van betrokkene. Ze werkte in totaal drie jaar in de prostitutie. Vervolgens zou ze zes jaar in de haartooi gewerkt hebben, naar zij aangeeft. Ze kreeg in die periode een zoon die ze liet overbrengen naar Nigeria, waar haar familie voor hem zorgt. Ze steunt hem en haar familie financieel. Op de leeftijd van 29 jaar stapte Mevrouw Jo.(...) opnieuw in de prostitutie, dit keer in België. Uit het PSD-onderzoek blijken geen aanwijzingen voor een seksuele problematiek bij betrokkene"** (vonnis werd toegevoegd aan het administratief dossier). In het kader van het gerechtelijk onderzoek gevoerd in België, waarbij u overigens werd veroordeeld als dader van mensenhandel en exploitatie van prostitutie, verklaarde u aldus reeds op twintigjarige leeftijd (cfr in 2003) naar Italië te zijn gegaan, en dit omwille van financiële moeilijkheden in uw gezin. Bovendien zou u hebben verklaard in die periode een zoon te hebben gekregen in Italië, die u liet overbrengen naar Nigeria, waar uw familie voor hem zou zorgen. U zou eveneens uw zoon en uw familie financieel onderhouden. Rekening houdend met uw verklaringen afgelegd in het kader van een naar u gevoerd gerechtelijke onderzoek in België, zou aldus het door u geopperde asielrelaas - zijnde dat u slecht werd behandeld door het gezin dat u zou hebben opgevoed, u zou zijn misbruikt door uw stiefbroer Pe.(...), u in 2003 een zoon van hem zou hebben gekregen in Nigeria, ze uw zoon van u zouden hebben afgenomen en u sindsdien geen contact meer met hem zou hebben, ze over u een vloek gingen uitspreken en dat u pas eind 2006 uw land zou hebben verlaten - zich niet hebben kunnen voorgedaan. Immers gezien uw verklaringen in het kader van een gerechtelijk strafonderzoek in België waarin u als dader van mensenhandel en exploitatie van prostitutie werd veroordeeld, zijnde dat u reeds in 2003 naar Italië zou zijn gegaan omwille van financiële moeilijkheden

in uw gezin, u in Italië uw zoon zou hebben gekregen en u hem zou hebben laten overbrengen naar Nigeria, waar uw familie voor hem zou zorgen, zouden de door u voorgehouden feiten die zich afspeelden in 2003 tijdens uw zwangerschap en de geboorte van uw zoon in Nigeria, zich niet kunnen hebben voorgedaan.

Het is bovendien ook niet duidelijk wanneer u precies naar België zou zijn gekomen. Hoewel u voor het Commissariaat-generaal stelt in mei 2015 in België te zijn aangekomen (cgvs p. 6), blijkt uit het vonnis dd. 05 februari 2016 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarbij u wordt veroordeeld voor mensenhandel en exploitatie van prostitutie, dat u reeds op 18 december 2012 werd gecontroleerd door de politie in Sint-Joost- Ten-Node. Ook op 14 juli 2014 werd er reeds een huiszoeking verricht in Brussel, waarbij u toen verklaarde geboren te zijn in Nigeria, te wonen in Italië maar te werken in België. U stelde toen al vier jaar in nummer 13 als prostituee op dat adres te werken en u zou daar ook verblijven. De reden dat u zich zou prostitueren, zou voor uw zontje zijn dat in Nigeria verblijft (vonnis toegevoegd aan administratief dossier). U heeft aldus ook geen correcte verklaringen afgelegd met betrekking tot de landen en plaatsen van eerder verblijf en de periodes waarin u daar hebt verbleven.

Verder kunnen er nog de volgende opmerkingen worden gemaakt omtrent het door uw geopperde asielrelaas. Zo stelde u na de door u aangehaalde problemen in uw dorpje Ugo in Benin City, naar Opa te zijn gegaan. U zou tot 2006 bij vrienden genaamd F.(...) en S.(...) hebben verbleven (cgvs p. 19). U stelt zelf dat Opa ongeveer 45 minuten tot één uur van Ugo verwijderd zou zijn, indien je het traject te voet zou afleggen (cgvs p. 19). Pe.(...) zou u daar niet hebben gevonden, u zou in Opa geen problemen hebben gekend, enkel om te eten (cgvs p. 19). U zou uiteindelijk uit Opa zijn vertrokken omdat uw vrienden ook problemen hadden, er was daar geen plaats voor u om te rusten (cgvs p. 20). U geeft aldus zelf aan dat u van 2003 tot eind 2006, zijnde meer dan drie jaar, zonder problemen in een plaats genaamd Opa, volgens u op ongeveer 45 minuten tot een uur afstand van uw geboortedorp Ugo gelegen, zou hebben doorgebracht. U gevraagd naar of u zich nergens anders in Nigeria zou kunnen vestigen, stelt u dat u niemand zou kennen (cgvs p. 22). Gepeild naar of u niet in Opa terecht zou kunnen, ontkent u dit, u zou daar niet meer naartoe kunnen gaan, dat zou niet kunnen, u zou immers bang zijn (cgvs p. 22). U ermee geconfronteerd dat u er toch drie jaar woonde en ze u daar niet hebben gevonden, stelt u het volgende: “Ja, maar ik bang om er te gaan, ik woonde bij vrienden, maar ik heb geen contact meer met hun, ik kan niet gewoon naar daar gaan, ik heb geen contact meer” (cgvs p. 22). Het louter door u aangehaalde feit dat u niemand zou kennen, u bang zou zijn, u geen contact meer zou hebben met uw vrienden, is geen afdoende verklaring waarom u zich niet elders in Nigeria op een veilige manier zou kunnen vestigen. U heeft immers zelf aangegeven dat u gedurende meer dan drie jaar zonder enige problemen zou hebben doorgebracht in een dorpje Opa, op 45 minuten tot een uur gelegen van uw geboortedorp Ugo.

Voor wat betreft de door u aangehaalde vrees voor de mensen die u naar hier hebben gebracht, zijnde Je.(...), E.(...)I(...) en haar moeder, dient er het volgende te worden opgemerkt. Zoals reeds eerder vermeld, verklaarde u in het kader van het gerechtelijk onderzoek in België, waarbij u werd veroordeeld als dader van mensenhandel en exploitatie van prostitutie, dat u op twintigjarige leeftijd naar Italië emigreerde omwille van de financiële moeilijkheden van uw gezin. De reis zou achteraf zijn terugbetaald door prostitutieactiviteiten van uzelf. U maakte hier aldus geen enkele melding van mensensmokkelaars en van mogelijke bedreigingen geuit door deze personen, genaamd Je.(...), E.(...)I(...) en haar moeder. Ook bij het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag DVZ dd.15 maart 2017) stelt u slechts vaag dat de vrouw die u naar hier bracht, uw haar en uw schaamhaar zou hebben genomen en ze ook een foto van u zou hebben genomen, ze dreigde om u te vermoorden als u niet voor haar zou werken, u moest haar terugbetalen, zij zou een merkteken op uw hand hebben gemaakt, u zou zich daardoor vaak ziek en zwak voelen. U maakte evenwel geen enkele melding van de telefonische dreigementen die u in België zou hebben ontvangen van Je.(...) en van de moeder van E.(...)I(...). Het feit dat u dergelijk cruciaal element niet zou hebben vermeld bij Dienst Vreemdelingenzaken, ondermijnt in ernstige mate de door u ingeroepen vrees hieromtrent. Er werd u immers bij aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd of uw gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en u er alle redenen had kunnen aangeven waarom u uw land zou hebben verlaten, waar u telkens bevestigend op antwoordde (cgvs p. 4). Bovendien geeft u geen afdoende verklaring waarom u geen bescherming zou kunnen vinden in Nigeria bij de politie, tegen Je.(...), E.(...)I(...) en haar moeder. U stelt immers enkel dat u zichzelf niet zou kunnen beschermen, het zou heel moeilijk zijn, u zou niemand hebben, ze hebben geen goede politie in Afrika, het zou heel makkelijk zijn om er iemand te doden, ze doden daar gewoon zonder onderzoek (cgvs p. 26). U gevraagd naar hoe E.(...)I(...), haar moeder en Je.(...) zouden weten dat u terug in Nigeria zou zijn, stelt u enkel dat ze het zouden weten, de moeder zou uw plaats kennen, u zou geen

andere mensen in Afrika kennen, u zou uw ouders niet kennen (cgvs p. 26-27). U stelt verder nog dat ze het zouden weten, u zou alleen Opa en Ugo hebben, u zou geen andere plaats hebben, zelfs uw eigen stiefmoeder zou niet veilig zijn (cgvs p. 27).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat, hoewel u zelf steevast blijft volhouden slachtoffer te zijn van Mensenhandel, uit informatie betreffende uw gerechtelijk verleden te België (zie administratief dossier) niet meteen het beeld naar voren komt van een slachtoffer van mensenhandel. Immers, zo blijkt dat u op 05 februari 2016 bij vonnis werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel tot een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan één jaar met uitstel, gedurende vijf jaar, omwille van mensenhandel en poging daartoe, exploitatie van prostitutie, een leidend persoon te zijn van een criminele organisatie en het verkrijgen van illegale inkomsten door exploitatie van de slachtoffers. De rechtbank oordeelde dat u de leidende persoon was van een criminele organisatie die Nigeriaanse meisjes overbracht en controleerde, met als doel hun prostitutie uit te buiten. Voorts blijkt uit informatie afkomstig van uw advocaat tijdens het gehoor (cgvs p. 16) dat u geen procedure als slachtoffer Mensenhandel zou hebben opgestart. Zo stelde uw advocaat dat hij uw dossier ging opvragen om een volledig beeld te krijgen, hij had evenwel nog geen antwoord van Dienst Vreemdelingenzaken ontvangen, hij had gewacht op het gehoor voor het Commissariaat-generaal om wat meer te weten te komen (cgvs p. 16). Het dient opgemerkt dat de informatie betreffende uw gerechtelijk verleden, en het nalaten – zonder enige begrijpelijke reden – uwentwege enige aanvraag tot erkenning als slachtoffer van mensenhandel in te dienen, een geheel ander beeld naar voren doet komen dan hetgeen naar voren komt doorheen de door u afgelegde verklaringen. Er kan enkel met zekerheid vastgesteld worden dat u veroordeeld werd in het kader van mensenhandel, tot een gevangenisstraf van vijf jaar, waarvan één jaar met uitstel, gedurende vijf jaar, en u nooit een poging ondernam de procedure tot erkenning als slachtoffer van mensenhandel, op te starten, vaststellingen die geenszins stroken met uw verklaringen dat u het slachtoffer bent geworden van de praktijken van mensenhandel van Je.(...) en E.(...)(...) (en haar moeder), die u op heden vreest in het geval u naar Nigeria zou terugkeren.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Er kan verder opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schaden in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uw vervallen Nigeriaans paspoort dd. 04 maart 2011 en uw Emergency Travel Certificate Issued for Repatriation Purpose dd. 03 maart 2017 bevatten persoonsgegevens die hier niet meteen ter discussie staan.

Voor wat betreft de Italiaanse documenten, zijnde uw Carta d'Identita, uw Permesso di Soggiorno, een reisdocument, een Dichiarazione Di Successione, een Tessera Sinitaria dd. 09 juni 2014 en dd. 12 februari 2015 en een foto van uw huwelijk in Italië, hoewel er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de exacte periode die u in Italië zou hebben doorgebracht, staat het feit op zich dat u een tijdje in Italië zou hebben verbleven, niet meteen ter discussie.

Betreffende uw medisch attest dd. 27 maart 2017 van Dokter L.(...) W.(...) van het gesloten centrum Caricole en het medisch attest dd. 27 maart 2017 omtrent uw besnijdenis, dient er het volgende te worden opgemerkt. Het medisch attest opgesteld door Dokter Lauwers vermeldt enkel wat u hem heeft verteld aangaande de door u aangehaalde problemen in Nigeria en stelt enkel vast dat u een besnijdenis zou hebben ondergaan en littekens op uw rechter mediale dij zou hebben. Ook zou u psychologische opvolging in het centrum krijgen omwille van slaapen angstproblemen. Het medisch attest dd. 27 maart 2017 omtrent uw besnijdenis bevestigt het type besnijdenis dat u zou hebben ondergaan. Gezien u deze traditionele praktijk reeds hebt ondergaan kan u om die reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Er dient verder te worden benadrukt dat het attesten van een huisarts (en niet van een gespecialiseerde arts of psycholoog) betreffen, die in de attesten melding maakt van het feit dat u een besnijdenis zou hebben ondergaan, u littekens op uw rechter dij zou hebben en u psychologische opvolging in het centrum zou krijgen omwille van slaap- en angstproblemen. Daarenboven kan worden opgemerkt dat deze medische attesten geen sluitend bewijs kunnen vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke en psychologische problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijk omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De door u neergelegde attesten zijn aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.

Voor wat betreft de mail die naar onze diensten werd verstuurd, afkomstig van M.(...) D.(...), coördinerend psychologe van het gesloten centrum, waarin wordt gesteld dat ze u zou hebben gesproken op 15 maart 2017 en op 22 maart 2017, dat u onvoorspelbare dissociatieve reacties kan vertonen en u dan het contact met de realiteit zou verliezen en diep ingrijpende ervaringen zou herbeleven, dient er het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst betreft het hier een summier mail gericht aan het Commissariaat-generaal en geen uitgebreid psychologisch verslag. Bovendien blijkt uit deze mail, overigens niet opgesteld door een gespecialiseerde psychiater-arts, maar door een psychologe van het gesloten centrum, op geen enkele wijze op welke manier u behandeld wordt tijdens de consultaties. Overigens heeft de psychologe deze mail gebaseerd op slechts twee consultaties. Dit, in combinatie met hierboven gemaakte opmerkingen waarbij er totaal geen geloof wordt gehecht aan het door u geopperde asielrelaas, toont aan dat de bewijswaarde van de inhoud van deze mail in het kader van uw asielrelaas kan worden betwijfeld.

Aangaande het telefoonnummer van de moeder van E.(...)I(...), kan er opgemerkt worden dat dit nummer van eender welke persoon zou kunnen zijn. Gezien de mogelijke dreigementen afkomstig van deze persoon reeds eerder onderuit werden gehaald, kan het louter neerleggen van om het even welk telefoonnummer onze eerdere bevindingen dan ook niet ombuigen.

De door u neergelegde brief dd. 12 oktober 2016 van uw nicht, gericht aan uw advocaat, stelt enkel dat u beter vrijgesteld zou kunnen worden uit het gesloten centrum en dat zij zich over u zou ontfemen indien u vrij zou worden gesteld, wat een nobel gebaar is maar geen afbreuk doet aan hogervermelde opmerkingen dat u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk wist te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM, artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, en van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Verzoekster gaat niet akkoord als zou zij laattijdig asiel hebben aangevraagd. Zij legt uit dat *“Eind 2007 is verzoekster naar Italië gereisd en heeft daar asiel aangevraagd. Ze is in 2008 met een Italiaanse man getrouwd en heeft op die basis een verblijfsrecht bekomen. Ze heeft het asielprocedure niet voorgezet omdat ze een verblijfstitel op het Italiaanse grondgebied had gekregen. Wanneer verzoekster naar België reisde kwam ze op legale wijze het land in. Er waren dus thans geen dreiging om terug naar Nigeria te worden gedreven.”* Zij verwijst vervolgens naar haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij onder andere verklaard heeft dat haar verblijfsvergunning in Italië tien jaar geldig is en vervalt in 2018. Deze verklaringen zijn luidens haar ook gesteund door documenten die verzoekster heeft neergelegd, meer bepaald haar Carte d'Identita, haar Permesso di Soggiorno, een Dichiarazione Di Successione, een Tessera Sinitaria d.d. 9 juni 2014 en d.d. 12 februari 2015. Zij vervolgt dat *“Ze werd in februari 2016 veroordeelt door de correctionele rechtbank voor een 5-jaar gevangenisstraf. Op 9 januari 2017 heeft de strafuitvoeringsrechtbank een voorlopige invrijheidstelling aan verzoekster toegekend met het oog op **verwijdering naar Italië**. Er was dus nooit sprake voor verzoekster om terug te worden gedreven naar haar land van herkomst maar wel naar het land waar zij van een verblijfstitel geniet: Italië. Om deze reden heeft zij een asielaanvraag ingediend vlak voor de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijdering dd 7 maart 2017.”* Verzoekster hekelt vervolgens dat het feit dat zij niet naar Nigeria maar wel naar Italië zou moeten gerepatriëerd worden geenszins onderzocht wordt in de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de aangehaalde tegenstrijdigheden wijst verzoekster er op dat zij, in strijd met het gehoorhandvest van het CGVS, hiermee niet geconfronteerd werd tijdens haar gehoor. Zij meent dat daarom haar geloofwaardigheid niet op een zorgvuldige manier beoordeeld werd. Dit wordt volgens haar nog verzaamd door de samenwerkingsplicht in asielzaken die op verwerende partij rust en verwijst hiertoe naar het arrest C-277/11 van het Hof van Justitie van 22 november 2012.

Tot slot benadrukt verzoekster dat het medisch attest van 27 maart 2017 van dr. L.W. getuigt dat verzoekster, *inter alia*, een litteken op de rechter dij heeft. Zelf heeft zij tijdens het gehoor verklaard dat dit het gevolg is van mishandelingen door J., haar stiefmoeder. Verzoekster hekelt dat verwerende partij daaromtrent geen enkele vraag heeft gesteld tijdens het gehoor. Zij stelt dat een medisch getuigschrift nochtans een ernstige aanwijzing is van vervolging in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en verwijst hiertoe naar rechtspraak van deze Raad.

Verzoekster vraagt het statuut van vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Vluchtelingenstatus

3.2.2.1. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 april 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning an onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit bezit. Verzoekster betwist deze vaststelling niet. Verzoekster beschikte in Italië overigens slechts over een tijdelijke verblijfsvergunning. Dientengevolge heeft de commissaris-generaal verzoeksters nood aan bescherming terecht ten aanzien van verzoeksters land van herkomst, zijnde Nigeria, beoordeeld. De voorlopige invrijheidstelling van verzoekster toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank met het oog op verwijdering naar Italië, doet aan voorgaande geen afbreuk.

3.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekster er allerminst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster laattijdig asiel heeft aangevraagd in België. In zoverre verzoekster voorhoudt dat er eerder geen dreiging was om terug naar Nigeria te worden gedreven daar zij in Italië een verblijfstitel had gekregen op basis van haar huwelijk met een Italiaanse man en zij op legale wijze België binnen reisde, kan zij niet worden gevolgd. Het hoeft geen betoog dat iemand met een verblijfstitel verkregen op basis van een huwelijk niet dezelfde bescherming geniet als iemand die erkend is als vluchteling. Indien verzoekster daadwerkelijk een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van haar land van herkomst, mag van haar redelijkerwijs worden verwacht dat zij alles in het werk stelt teneinde internationale bescherming te bekomen voor haar beweerde problemen in Nigeria. De vaststelling dat zij pas op 6 maart 2017, i.e. één dag voor haar voorziene repatriëring naar Nigeria, asiel heeft aangevraagd terwijl zij verklaart in mei 2015 in België te zijn aangekomen (en volgens het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel d.d. 5 februari 2016 waarbij zij wordt veroordeeld voor mensenhandel en exploitatie van prostitutie, werd verzoekster reeds op 18 december 2012 gecontroleerd door de politie in Sint-Joost-Ten-Node), vormt een contra-indicatie voor de ernst van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en deze ook opvolgt. Verzoeksters gedrag en laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor haar leven haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

De laattijdige asielaanvraag van verzoekster is overigens niet het enige motief op basis waarvan besloten wordt tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas. Zo dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd voor de Belgische asielinstanties geenszins overeenkomen met wat zij in het kader van het gerechtelijk onderzoek in België, waarbij zij werd veroordeeld als dader van mensenhandel en exploitatie van prostitutie, verklaard heeft. Zo heeft de commissaris-generaal op goede grond het volgende vastgesteld: *“U stelt immers dat u misbruikt werd door uw stiefbroer genaamd Pe.(...), op twintigjarige leeftijd bleek u in verwachting te zijn van hem. Vervolgens zouden ze u gedurende de hele zwangerschap hebben opgesloten. Nadat uw zoontje Kevin in 2003 werd geboren, zouden ze hem van u hebben afgenomen, u zou hem nooit meer hebben gezien. Ze gingen een vloek over u uitspreken en u moest het Orakel gaan dienen. U bent kunnen vluchten en u vestigde zich in het dorpje Opa. Eind 2006 vertrok u en zou u het land hebben verlaten, u vestigde zich vervolgens in Italië. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het vonnis tot toekenning van voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied dd. 09 januari 2017, het volgende stelt: **“Mevrouw Jo.(...) groeide op in Nigeria. Toen ze 20 jaar oud was emigreerde ze naar Italië omwille van de financiële moeilijkheden in haar gezin. De reis werd achteraf terugbetaald door prostitutieactiviteiten van betrokkene. Ze werkte in totaal drie jaar in de prostitutie. Vervolgens zou ze zes jaar in de haartooi gewerkt hebben, naar zij aangeeft. Ze kreeg in die periode een zoon die ze liet overbrengen naar Nigeria, waar haar familie voor hem zorgt. Ze steunt hem en haar familie financieel. Op de leeftijd van 29 jaar stapte Mevrouw Jo.(...) opnieuw in de prostitutie, dit keer in België. Uit het PSD-onderzoek blijken geen aanwijzingen voor een seksuele problematiek bij betrokkene” (vonnis werd toegevoegd aan het administratief dossier).** In het kader van het gerechtelijk onderzoek gevoerd in België, waarbij u overigens werd veroordeeld als dader van mensenhandel en exploitatie van prostitutie, verklaarde u aldus reeds op twintigjarige leeftijd (cfr in 2003) naar Italië te zijn gegaan, en dit omwille van financiële moeilijkheden in uw gezin. Bovendien zou u hebben verklaard in die periode een zoon te hebben gekregen in Italië, die u*

liet overbrengen naar Nigeria, waar uw familie voor hem zou zorgen. U zou eveneens uw zoon en uw familie financieel onderhouden. Rekening houdend met uw verklaringen afgelegd in het kader van een naar u gevoerd gerechtelijke onderzoek in België, zou aldus het door u geopperde asielrelaas - zijnde dat u slecht werd behandeld door het gezin dat u zou hebben opgevoed, u zou zijn misbruikt door uw stiefbroer Pe.(...), u in 2003 een zoon van hem zou hebben gekregen in Nigeria, ze uw zoon van u zouden hebben afgenomen en u sindsdien geen contact meer met hem zou hebben, ze over u een vloek gingen uitspreken en dat u pas eind 2006 uw land zou hebben verlaten - zich niet hebben kunnen voorgedaan. Immers gezien uw verklaringen in het kader van een gerechtelijk strafonderzoek in België waarin u als dader van mensenhandel en exploitatie van prostitutie werd veroordeeld, zijnde dat u reeds in 2003 naar Italië zou zijn gegaan omwille van financiële moeilijkheden in uw gezin, u in Italië uw zoon zou hebben gekregen en u hem zou hebben laten overbrengen naar Nigeria, waar uw familie voor hem zou zorgen, zouden de door u voorgehouden feiten die zich afspeelden in 2003 tijdens uw zwangerschap en de geboorte van uw zoon in Nigeria, zich niet kunnen hebben voorgedaan.”

Waar verzoekster laat gelden dat zij tijdens haar gehoor niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden, verwijst de Raad naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het volgende stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aldus geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad wijst er ook op dat verzoekster de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt daar zij niet verder komt dan het hekelen van het feit dat zij hiermee niet geconfronteerd werd. Waar verzoekster onder verwijzing van het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat het bovendien ook niet duidelijk is wanneer verzoekster precies naar België zou zijn gekomen; dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van een cruciaal element in haar asielrelaas, namelijk de telefonische dreigementen die zij in België zou hebben ontvangen van J. en van de moeder van E.I.; en dat zij, hoewel zij zelf steevast blijft volhouden slachtoffer geweest te zijn van mensenhandel, uit informatie betreffende haar gerechtelijk verleden in België blijkt dat zij geen procedure als slachtoffer mensenhandel zou hebben opgestart en niet meteen het beeld naar voren komt van een slachtoffer van mensenhandel.

Deze motieven vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

3.2.2.4. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terecht redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert als volgt: *“Uw vervallen Nigeriaans paspoort dd. 04 maart 2011 en uw Emergency Travel Certificate Issued for Repatriation Purpose dd. 03 maart 2017 bevatten persoonsgegevens die hier niet meteen ter discussie staan.*

Voor wat betreft de Italiaanse documenten, zijnde uw Carta d'Identita, uw Permesso di Soggiorno, een reisdocument, een Dichiarazione Di Successione, een Tessera Sanitaria dd. 09 juni 2014 en dd. 12

februari 2015 en een foto van uw huwelijk in Italië, hoewel er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de exacte periode die u in Italië zou hebben doorgebracht, staat het feit op zich dat u een tijdje in Italië zou hebben verbleven, niet meteen ter discussie.

Betreffende uw medisch attest dd. 27 maart 2017 van Dokter L.(...) W.(...) van het gesloten centrum Caricole en het medisch attest dd. 27 maart 2017 omtrent uw besnijdenis, dient er het volgende te worden opgemerkt. Het medisch attest opgesteld door Dokter L.(...) vermeldt enkel wat u hem heeft verteld aangaande de door u aangehaalde problemen in Nigeria en stelt enkel vast dat u een besnijdenis zou hebben ondergaan en littekens op uw rechter mediale dij zou hebben. Ook zou u psychologische opvolging in het centrum krijgen omwille van slaapen angstproblemen. Het medisch attest dd. 27 maart 2017 omtrent uw besnijdenis bevestigt het type besnijdenis dat u zou hebben ondergaan. Gezien u deze traditionele praktijk reeds hebt ondergaan kan u om die reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Er dient verder te worden benadrukt dat het attesten van een huisarts (en niet van een gespecialiseerde arts of psycholoog) betreffen, die in de attesten melding maakt van het feit dat u een besnijdenis zou hebben ondergaan, u littekens op uw rechter dij zou hebben en u psychologische opvolging in het centrum zou krijgen omwille van slaap- en angstproblemen. Daarenboven kan worden opgemerkt dat deze medische attesten geen sluitend bewijs kunnen vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke en psychologische problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijk omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De door u neergelegde attesten zijn aldus geen bewijs van de door u aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hiervoor vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.

Voor wat betreft de mail die naar onze diensten werd verstuurd, afkomstig van M.(...) D.(...), coördinerend psychologe van het gesloten centrum, waarin wordt gesteld dat ze u zou hebben gesproken op 15 maart 2017 en op 22 maart 2017, dat u onvoorspelbare dissociatieve reacties kan vertonen en u dan het contact met de realiteit zou verliezen en diep ingrijpende ervaringen zou herbeleven, dient er het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst betreft het hier een summier mail gericht aan het Commissariaat-generaal en geen uitgebreid psychologisch verslag. Bovendien blijkt uit deze mail, overigens niet opgesteld door een gespecialiseerde psychiater-arts, maar door een psychologe van het gesloten centrum, op geen enkele wijze op welke manier u behandeld wordt tijdens de consultaties. Overigens heeft de psychologe deze mail gebaseerd op slechts twee consultaties. Dit, in combinatie met hierboven gemaakte opmerkingen waarbij er totaal geen geloof wordt gehecht aan het door u geopperde asielaanvraag, toont aan dat de bewijswaarde van de inhoud van deze mail in het kader van uw asielaanvraag kan worden betwijfeld.

Aangaande het telefoonnummer van de moeder van E.(...)/(...), kan er opgemerkt worden dat dit nummer van eender welke persoon zou kunnen zijn. Gezien de mogelijke dreigementen afkomstig van deze persoon reeds eerder onderuit werden gehaald, kan het louter neerleggen van om het even welk telefoonnummer onze eerdere bevindingen dan ook niet ombuigen.

De door u neergelegde brief dd. 12 oktober 2016 van uw nicht, gericht aan uw advocaat, stelt enkel dat u beter vrijgesteld zou kunnen worden uit het gesloten centrum en dat zij zich over u zou ontfermen indien u vrij zou worden gesteld, wat een nobel gebaar is maar geen afbreuk doet aan hogervermelde opmerkingen dat u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk wist te maken."

Zo verzoekster de mening toegedaan is dat, onder verwijzing van twee arresten van deze Raad, het medisch attest d.d. 27 maart 2017 van dr. L.W. als begin van bewijs moet beschouwd worden daar een medisch getuigschrift een ernstige aanwijzing is van vervolging, benadrukt de Raad vooreerst dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Te dezen dient te worden benadrukt dat het medisch attest opgesteld door dr. L., een attest betreft van een huisarts (en niet van een gespecialiseerde arts of psycholoog), die in het attest enkel melding maakt van het feit dat verzoekster een besnijdenis zou hebben ondergaan, zij littekens op haar rechter dij zou hebben en zij psychologische opvolging in het centrum zou krijgen omwille van slaap- en angstproblemen. Dit medisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de oorzaak

van haar litteken en haar eventuele psychologische problemen, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele problemen voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Het door verzoekster neergelegde attest is aldus geen bewijs van de door haar aangehaalde feiten van vervolging die overigens zoals hoger vastgesteld, volstrekt niet geloofwaardig worden geacht.

Wat verzoeksters besnijdenis betreft, stelt de commissaris-generaal terecht dat haar om die reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend. Verzoekster betwist dit in haar verzoekschrift niet.

In zoverre verzoekster hekelt dat haar geen verdere vragen werden gesteld omtrent haar litteken op de rechter dij, benadrukt de Raad dat op verzoekster een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het verwijt dat de commissaris-generaal *in casu* geen verdere vragen heeft gesteld omtrent dit litteken, is dan ook niet dienstig. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet concretiseert welke specifieke vragen dan wel hadden moeten worden gesteld en op welke wijze die überhaupt zouden hebben kunnen leiden tot een andere beoordeling van verzoekster asielrelaas.

Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar asielaanvraag bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoekster in haar verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.2.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Deze door verzoekster aangevoerde schending is dan ook niet dienstig.

3.2.2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. *HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009*, <http://curia.europa.eu>). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikelen (cf. *HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009*, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit duidelijk blijkt dat er in de staat Edo, verzoeksters regio van herkomst, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat hier in haar verzoekschrift niet op in. Bijgevolg brengt zij geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het gesloten asielcentrum Caricole werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij in aanwezigheid van haar advocaat de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.4. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X /IV en X /IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER